

ste en hel del igennem, også en del af de tidligere debatter. Det, der især slog mig, var, at disse debatter foregår på et meget højt teknisk niveau; den blå boks, den gule boks og grønne boks m.v. Der er ingen tvivl om, at vi herinde arbejder meget grundigt med spørgsmålet om den globale frihandel, men det er et usædvanlig teknisk område, og man må jo som folketingsmedlem erkende, at man kun er en lille del af et meget større spil.

Derfor kan diskussionerne også til tider give det indtryk, at frihandel ikke har nogen berøring med almindelige mennesker, og det er jo en stor fejl. Vi lever dagligt med billeder af folk i nød. I dag lever mere end en milliard mennesker for mindre end 1 dollar om dagen. 800 millioner mennesker lider af underernæring, hver dag dør 15.000 børn. Det er disse mennesker, der burde være i centrum i forhandlingerne om WTO, og ikke de franske landmænd.

Kl. 15.30

Danmark bør i Hongkong kæmpe for, at også WTO bliver forpligtet til at være en aktiv forkæmper for at nå 2015-målene. Det skal være et stærkt dansk budskab. International handel kan skabe vækst og være en af de faktorer, der skaber en vej ud af fattigdom for ulandene. Da 50 af verdens allerfattigste lande skulle have helt fri adgang til det europæiske marked for alt undtagen våben, mødte de markant modstand fra landbrugsorganisationer og sukkervirksomheder over hele Europa. De mente, at import af sukker fra de fattigste lande ville true den europæiske sukkerpolitik.

Andre eksempler: Importen af kartofler fra Algeriet er underlagt bestemte bånd med hensyn til årstid, friske citroner må kun sælges til bestemte minimumspriser, og imens går hver anden ung under 25 år i Nordafrika rundt uden arbejde og dermed uden fremtid. Det fører til frustration og vrede. Det medfører også et kæmpe pres på grænserne i Sydeuropa. Mennesker tager med stor fare for deres liv rejsen til det forjættede Europa. Hvad hvis de fik et perspektiv i deres respektive lande? Hvad hvis de kunne brødføde sig selv og deres børn, opbygge det håb, der skal til for at skabe stabile lande og regioner? Det er det håb, vi gang på gang har lagt dødt, når den vestlige verden fastholder eksportstøtte, toldsatser og restriktioner af andre landes adgang til vores markeder.

Globaliseringsdebatten er enestående, fordi den binder en ulighedsdiskussion sammen med debatten om, hvordan vi i fremtiden skal sikre,

at vi kan leve sammen i fred og fordragelighed. Vi er nødt til at sætte ansigter på mulighederne og udfordringerne ved globalisering, og det betyder noget, hvis de fattige lande får bedre vilkår i den globale handel. Det betyder også noget, hvis det viser sig, at det er os, der hele tiden står i vejen for deres udvikling.

Det første perspektiv er langt at foretrække, hvis vi ikke skal have en verden, hvor sult, folkevandringer og fjendebilleder hele tiden er det altoverskyggende tema.

WTO bliver ofte en snæver handelsorganisation, hvor hvert enkelt land kæmper for sine egne toldsatser, sine egne arbejdspladser. I stedet skal vi genskabe visionen om Verdenshandelsorganisationen som en fredsorganisation, visionen om at skabe fred gennem den bløde sikkerhedspolitik, visionen om at binde verden sammen gennem handel, kontakter og venskaber.

Vi skal gøre for verden og især de fattigste lande, hvad vi har gjort for Europa, nemlig bruge et stærkt økonomisk samarbejde til at skabe et politisk samarbejde for fredelig sameksistens og mindre fattigdom. Der er langt igen, men det er det mål, vi skal sætte os.

Danmark er på mange måder på forkant med denne udvikling. Vi har gennem de sidste år gang på gang oplevet, at vi i EU-kredsen er blandt de lande, der er villige til at gå længst, men der er også en tendens rundtomkring i Europa, der trækker den modsatte vej. Der er stærke kræfter i Europa, der ikke ser de store fordele ved global frihandel og fokuserer på en række af globaliseringens negative effekter. Der er stærke kræfter, der kæmper for at holde verdens fattige lande ude.

Det ser heldigvis nu ud til, at EU igen kan forhandle på en samlet front, men det er jo ingen hemmelighed, at Frankrig har gjort sit til, at det europæiske sammenhold har set mere end skrøbeligt ud.

Vi skal i Danmark blive langt bedre til at få vore synspunkter frem i den sammensatte europæiske virkelighed. Vi er nødt til at finde allierede tidligere, og vi er nødt til at starte en bredere diskussion af globaliseringens virkelighed. Samtidig skal vi blive bedre til at fastholde, at vores kurs er den rigtige, når det kommer til reelle beslutninger, ellers får vi aldrig skabt en vision om en fri og åben verden i gensidig afhængighed. Vi får heller ikke stoppet strømmen af illegale indvandrere, og vi får frem for alt ikke bidraget til at skabe en større lighed i verden.